

ՄԱՐՄԱՎՄԱՐՁ ԵՒ ՄԱՐՁԱԽԱՂ

Մարզախաղի մեծ եղանակը սկսած է եւ պիտի տեւէ մինչեւ չոկտեմբեր Դղրդալից մրցումներ տեղի պիտի ունենան, երկոտասնեակ մը մարզիկներ պիտի փառաւորուին եւ ամէն տեղ այդ հանդէսներու գովասանքը պիտի կարդանք: Վերջի վերջոյ այն համոզումք պիտի գոյացնենք թէ մարմակրթանքը մեծ յառաջդիմութիւն կընէ մեր մէջ:

Սակայն սխալ եւ վտանգաւոր է կարծել թէ քանի մը ախոյեաններու փայլուն ցուցադրութիւնը երաշխիք են թէ մեր բոլոր երիտասարդները բաւականաչափ ֆիզիքական կրթութիւն կը ստանան:

Իրականին մէջ, մեր երիտասարդութիւնը երբեք այնքան քիչ մարզանք չէ բրած, ըլլայ այդ ընտանիքին թէ դպրոցին մէջ, լիսէններու թէ համալսարաններու մէջ: Իբր հետեւանք կը տեսնենք ֆիզիքական անկում մը. վկայ զինուորներու եւ զանազան միութեանց անդամ պատանիններու մարմական աննախանձելի կազմը:

Սրդ, տարօրինակ է բայց իրողութիւն է որ, երիտասարդներու մարմասական ֆիզիքական այս թուլութեան պատճառը, մարզախաղն է (sport):

Մինչ մարզախաղը ամէնուն մէջ մարզանքի ճաշակը եւ սէրը ստեղծելու համար նախապէս ամենալաւ միջոցը կը նկատուէր, այժմ ճիշտ հակառակ արդիւնքը տուած է: Միայն ընտրեալներու դասակարգ մը ցուցադրական աթլէթիզմի մէջ մասնագիտութիւն մը ճեռք բրած է, իսկ մեծամասնութիւնը ստիպուած ճեռացած է:

Ինչո՞ւ որովհետեւ մարզախաղի ամբողջ շահեկանութիւնը իիմնուած է մրցակցութեան, այսինքն հակառակորդը յաղթելու եւ տիրապետելու ցանկութեան վրայ: Երիտասարդական ինքնասիրութիւնը եւ ցուցամոլութիւնը իւրաքանչիւրը կը մղէ մարզախաղի մէջ իր բախտը փորձել:

Սակայն առաջին փորձերուն իսկ, բիրտ գտումը կը կատարուի ընտրեալ մարզիկներուն եւ անոնց մէջ որոնք երբեք այդ յատկութիւնը չպիտի կրնան ունենալ: Եւ քիչեր պէտք եղած հոգեկան վեհանձնութիւնը եւ քաջութիւնը կունենան մարզախաղ կատարելու հակառակ շարունակակտն պարտութիւններու:

Ահա թէ ինչու բոլոր տկարները, բոլոր միջակները եւ ֆիզիքական անբաւարար զարգացում ունեցողները, այսինքն բոլոր անոնք որոնք ամենին աւելի պէտք ունին ֆիզիքական զարգացման, կը լքեն մարզախաղը եւ կը մեծցնեն մարզախաղի հանդիսատեսներու շարքերը:

Հակառակ այս արդիւնքին, մրցակցութիւնը տակաւին ֆիզիքական կրթութեան համար խթան մը կը նկատուի:

Ժամանակ է որ սրբազնենք այս սխալը՝ Որպէս զի տղայոց և երիտասարդներու մնամամանութիւնը սիրսվ հետեւի ֆիզիքական կրթութեան, նա պէտք է ունենայ ուրիշ նպատակ մը քան տկարներուն վրայ զօրաւորներուն ատրած յաղթանակը:

Եթէ միայն բանականութիւնը ազգեցութիւն ունենար մեր ընթացքին վրայ, բաւական պիտի ըլլար սորվեցնել թէ մարզանքը անհրաժեշտ է մեր առողջութեան, որ շարժումը կեանքի էական պայմանն է եւ թէ մեր կազմական կորովը կախում ունի մկաններու կատարած աշխատանքն:

Եւ այսպէս ֆիզիքական կրթութեան նպատակը կ'ըլլար մեր կենսունակութիւնը պահպանել եւ բարելաւել:

Սակայն այս վերացական նպատակ մըն է, որ դժբախտաբար չի կրնար ոգեւորել եւ մղել մեծ ջանքերու եւ յարատեսութեան:

Պէտք է շօշափելի իտէալ մը որ փայփայէ մեր ինքնասիրութիւնը եւ ճշտէ ստացուելիք արդիւնքը:

Այդ իտէալը գոյութիւն ունի եւ հին դարերու գեղեցիկ շրջանին մարզարաններու մէջ չափահաս թէ երիտասարդ մարզուողներու անմիջական եւ տեւական նպատակը կը թուի եղած ըլլար:

Այդ իտէալը՝ ֆիզիքական գեղեցկութիւնը եւ մարմնական ձեւերու ներդաշնակութիւնն է:

Ներկայիս, գեղեցկութիւնը բնութեան հազուագիւտ մէկ շնորհը կը նկատոփի եւ կը կարծոփի թէ զուր է զայն վնտուել երբ մեղադուած չէ: Սակայն, ընդհակառակը, մարմնի բնականոն ձեւի զարգացումը իւրաքանչիւրին գործն է եւ պէտք է ըլլայ:

Եթէ այդ աշխատանքը մանկութենէն սկսինք, պատանեկութեան շարունակենք եւ չափահասութեան շրջանին ամբողջ պահենք այն ատեն կ'ապահովենք ուժեղ եւ լաւ հաւասարակշռուած կազմ մը որ ոչ միայն կորովի, այլ առողջութեան լաւագոյն երաշխիքն է:

Այս նպատակին հասնելու համար, անհրաժեշտ է որ մարդկային բնականն ձեւի մասին գիտելիքները ալ աւելի տարածուին, այսինքն ինչպէս Պէրիկէսի շրջանին, աժմ ալ իւրաքանչիւրը պէտք է գիտնայ թէ ինչ բանի մէջ կը կայսանայ մարմնական գեղեցկութիւնը, գիտութիւն մը որ դիւրին է ըմբռնել:

Եթէ գիտնային թէ մարմնամարզը եւ միայն մարմնամարզը կրնայ զօրաւոր եւ ներդաշնակ մարմնն մը կերտել, քանի երիտասարդներ պիտի չուզէին ամէն օր քիչ մը դէպի իտէալ գեղեցկութիւնը ձգտելու գոհունակութիւնը ունենալ:

Անձնական տկարութեան եւ տգեղութեան վրայ իրենց տարած յաղթանակը արդեօք վագքի եւ ֆութպոլի մէջ տարած յաղթանակներուն չափ չը պիտի շոյէր իրենց ինքնասիրութիւնը: